

פרסיין בנימין

בן יצחק ונחמה. נולד בי"ב באדר ב' תרפ"ד (18 במארס 1924) בקורסק שברוסיה. עלה עם אמו לארץ בשנת 1929 (אביו, מגולי ציון בסיביר, הקדים לפניהם לעלות). בנימין למד בבית-הספר העממי „תחכמוני" ובגימנסיה העברית בירושלים והצטיין בלימודיו, ביחוד במתימטיקה. היה חבר תנועת „הצופים" ובסיימו את לימודיו, בשנת 1941, הצטרף לפלמ"ח. שירת בכפר-גלעדי, דפנה

ועוד, עד שנת 1944. היה בין הפעילים ביותר ב„ג'וזב השחור" — בהעברת מעפילים מסוריה. בגלל פעולתו זו חיפשוהו אנשי הסי. אי. די. והצבא הבריטי, כי שמו ותמונתו נפלו לידיהם, והוא נאלץ לרדת לזמן רב למחתרת. נכנס לאוניברסיטה העברית בירושלים ולמד מדעי-הטבע והתכוון לנסוע לחוץ-לארץ ללמוד משפטים. כרזביסט בפלמ"ח השתתף במבצע „וינגייט" בעמדה ברחוב יהודה הלוי, במבצע „ליל המסילות", בפיצוץ מסילת-הברזל בין ירושלים וביתר, במבצע ליל הגשרים ובפיצוץ גשר אלנבי על הירדן. עליו הוטל לשים חומר נפץ בקצהו המזרחי של הגשר. קור-רוחו בפעולה זו הפליא גם את חבריו שלא היו כלל מהנוחים להיבהל. עם התגברות המתיחות בארץ חזר בו ממחשבתו לצאת לחוץ-לארץ ונכנס לפקולטה לחימיה באוניברסיטה העברית, שם למד שבועות אחדים בלבד.

עם הכרזת העצמאות חזר והצטרף ליחידה, השתתף בקרבות בשער-
הגיא ובליווי השיירות תל-אביב — ירושלים. פלוגתו, פלוגה של גדוד
בפלמ"ח, שבסיסה היה במעלה-החמישה ושניהלה את הקרבות
בשער-הגיא, ביצעה משימות נועזות בבערה את הכנופיות
אשר בסביבה. חבריו מספרים: בשני דברים התבלט בנימין בתקופה
זו: (א) כשהלוחמים היו מגיעים עד אפיסת הכוחות היה מספר איו
בדיחה או מפליט הלצה — והחבריה היתה תיכף מתרעננת. (ב) מיד
עם חזרו לבסיס היה מתקלח במים קרים, מחליף את בגדיו והיה
מופיע רענן כאילו לא עברו עליו כלל 20 שעות של עמל ויגיעה בלתי-
שכיחים. רבה היתה השפעתו המעודדת על חבריו. בגלל תכונתו זו
נתמנה לקצין-תרבות. לאחר התנגדותו הנמרצת לכך הוכרח לקבל
על עצמו את התפקיד הזה, אבל התנה תנאי מפורש, כי לאחר סיום
הקורס יוחזר שוב לפעולות-קרב. בינתיים הורכבה המחלקה — מחלקת
ה"ל"ה" שיצאה לעזרת גוש עציון הנצור. דרש בתוקף כי יצרפוהו
למחלקה זו ועמה נפל בהרי חברון ביום 16 בינואר 1948. נקבר ביחד
עם חבריו בכפר-עציון. משם הועברה גויתו, יחד עם גויות כל
גיבורי גוש עציון, ביום 17.11.1949 להר-הרצל בירושלים. אחרי נפלו
הועלה לדרגת סגן ראשון לפי פקודת המטכ"ל.

בנימין (ויינטשיק) פרסיץ

נולד בי"ב אדר ב' תרפ"ד (18 במארס 1924) בקורסק שברוסיה. עלה, עם אמו, לארץ בשנת 1929 (אביו, מגולי ציון בסיביר, הקדים לעלות). בנימין למד בבית-הספר העממי 'תחכמוני' ובגימנסיה העברית בירושלים והצטיין בלימודיו, ביחוד במתימטיקה. נמנה עם תנועת הצופים, ובסיימו את לימודיו, בשנת 1941, הצטרף לפלמ"ח, שירת בכפר-גלעדי, דפנה ועוד, עד שנת 1944. למד מדעי הטבע באוניברסיטה העברית והתכוון לנסוע חוצה לארץ ללמוד משפטים. עם הכרות העצמאות חזר והצטרף לחטיבה, השתתף בקרבות בשערהגיא ובליווי השירות תל-אביב—ירושלים. אף כי נתמנה קצין-הסברה, דרש את צירופו למחלקה היוצאת לעזרת גוש עציון, ועמה נפל.

בן חמש וחצי היה בנימין בעלותו עם משפחתו ארצה. ארבע שנים למד בבית-הספר 'תחכמוני' ואחר-כך בגימנסיה העברית בירושלים. כל מוריו בגימנסיה ציינו את עירנותו ואת הצטיינותו בלימודים. כל השנים היה בתנועת הצופים. בהיותו מדר"ך בתנועת הצופים, הובא פעם הביתה נטול הכרה: שוטרים בריטיים התקיפו אותם ואחד מהם הרים את אלתו על אחד הצופים הצעירים, אך בנימין הספיק להדוף את הנער וקיבל בעצמו את המהלומה.

בשנת 1941 גמר את לימודיו בגימנסיה ולאחר זמן-מה הצטרף לפלמ"ח, עבד והתאמן בכפר-גלעדי, דפנה ועוד. בשנת 1944, לאחר סיום שירותו בפלמ"ח, קיבל משרה בממשלת המנדאט. ובשנה שלאחריה עזב את עבודתו ונכנס לאוניברסיטה לפאקולטה למתימטיקה. כעבור שנה הפסיק את לימודיו באוניברסיטה העברית, עמד בבחינות-הבגרות מטעם האוניברסיטה של לונדון והתחיל ללמוד משפטים. על-מנת לנסוע לאנגליה ולהשתלם שם במקצוע זה. מפאת המצב נמנע מלצאת לחו"ל וחידש ב-1947 את לימודיו באוניברסיטה בירושלים בפאקולטה לכימיה. רק שבועות מעטים הספיק ללמוד.

זכור לי סיפורו האיום והפשוט, בשבוע ביוני 1946 מהריסת גשר אלנבי — שיבתם בשבילי ההרים מגדות הירדן, בעוד הצבא הבריטי יורד לקראתם בכביש. לו נשקפה אז סכנה מיוחדת — כי פקודה היתה בידי הבולשת לאסור ויהי מה את 'ויינטשיק', אשר שמו נמצא בדו"ח שנפל לידה.

באחד בדצמבר 1947 עזב את הבית, השתתף בקרבות על שער-הגיא, ורק אחת לשנים-שלושה שבועות היה סר הביתה לכמה שעות. כבר בשלושים בנובמבר, כשרקדו בחוצות ירושלים, ידעתי: ימי בני ספורים... בערך באמצע יאנואר נתמנה קצין-הסברה. תחלה סירב לקבל את התפקיד החדש, טען שזה תפקיד שבביל נכה, אולם המפקדה עמדה על דעתה. ביום שלישי 13 ביאנואר קיים את שיחתו הראשונה בתפקידו החדש. שומעיו סיפרו לאחר האסון את תוכנה. קצין-הסברה — אמר להם — איננו נואם ואיננו מרצה. הוא מסביר את המצב לחברים הצעירים, אולם ההסברה הממשית היא בשדה-הקרב, שם עליו להדריכם, בעידוד ובדוגמה. ואכן למחרת יצא להסביר ולהדריך על-פי דרכו בדרך הגורלית, לכפר-עציון — יצא ולא חזר.

אחת מחברותיו ר.ס. סיפרה על ימיו האחרונים במכתב אל ההורים והרי קטע ממנו:

'נדמה לי שאיטיב לעשות אם אספר לכם על פגישתי האחרונה עם בניצ'יק. זה היה יום לפני היציאה למיבצע הנועז. בניצ'יק התמרמר על שגלח ממעלה-החמישה, מתפקיד ראשון-במעלה של יציאה לשטח ונתמנה להיות 'פוליטרוק'

של הגדוד. הוא ביקש להחזירו אל השטח, אולם לאחר שהוסבר לו תפקיד הפוליטרוק לכל קשייו וחשיבותו, שוכנע. באותו לילה נקבעה יציאת העזרה לכפר-עציון. בניצ'יק עמד על דעתו שלפוליטרוק תפקיד גדול במיבצעים עצמם ועליו לצאת. נערכה בחירה אישית של האנשים והוא נבחר למחלקה שיצאה ולא חזרה. כשנבחר, לחץ את ידי מרוב אושר, קרץ בעינו והעלה חיוך. גאה אני על אשר הייתי בין חבריו הקרובים של בניצ'יק, ועליכם להיות גאים על היותכם הוריו...

שתי תכונות יסודיות היו לבנימין, אשר רק לעתים רחוקות הן מתישבות בנפש אחת: שכל כשל אדם בא-בשנים ולב בר ותמים קלבו של ילד. הוא ידע לעבוד עבודה גופנית כעבודה רוחנית שש-עשרה שעות רצופות. היה מסתפק בכל לבוש, אף כי היה בעל טעם אסתטי יוצא-מהכלל. היה מוסיקאלי מאוד. בפתחו בשיר היה קולו הלבבי מביא לא אחת לידי דמעות. אך בדרך-כלל היה עליו, רקדן נפלא, הומוריסטן מטבעו ומרכז החברה בכל מקום הימצאו.

ביום הרביעי אור ל-14 ביאנואר נפרד מאתנו. הוא ידע לאן הוא הולך, אך לנו אמר שהוא חוזר למעלה-החמישה וכי ישוב ויהיה בבית ביום ששי. הבינותי, לפי פרידתו, שהוא יוצא לדרך מסוכנת ביותר. הם יצאו באותו לילה, אך מסיבות מסויימות חזרו העירה. ביום החמישי נראה בעיר, אך לא סר הביתה, שלא להביא את ההורים לידי התרגשות נוספת... בזה היתה אולי גבורתו הגדולה ביותר.

אביו